

[Bernhard Baunsgaard]

ningen er taget, jeg havde nær sagt alvorligere end nogen andre steder, og disse vide kredse omtaler man ofte hånligt fra de mennesker, der i dag fører narkotikaproblemet så stærkt frem. Det er f. eks. folkene i Christiania, der har stået bag skabelsen af Folkebevægelsen mod hårde Stoffer. Jeg føler ikke, at disse folk altid har mødt tilstrækkelig understøttelse fra myndighederne i den kamp, som de har taget op på egen hånd mod handelen med hårde stoffer. Lad det være sagt med håbet om, at der kommer et godt samarbejde i gang mellem de mennesker, der derude har et mål, som vi herinde bør være enige med dem i.

Ministeren skelnede i sin redegørelse mellem narkomaner og forhandlere, og jeg synes, det var en god skelnen. Jeg vil sige til ministeren, at narkomaner for mig først og fremmest er mennesker, der trænger til hjælp. Narkoforhandlere er for mig først og fremmest kriminelle. Derfor vil det være forskellige midler, vi tager i brug i de to tilfælde. Men jeg vil gerne understrege igen, at det haster med at komme med indgreb til hjælp for narkomanerne og indgreb imod narkoforhandlerne, så de ikke tager deres handel op inde i fængslet, hvad der er meget der tyder på at de i øjeblikket gør med for stort held.

Men jeg vil gerne føje til, for at ministeren ikke på det punkt skal nære nogen som helst tvivl om den radikale folketingsgruppes indstilling: kom og bed om de nødvendige midler til at gennemføre det, vi taler om. Der vil stå handling bag ordene for den radikale folketingsgruppes vedkommende, når ministeren kommer med et aktstykke til finansudvalget og beder om støtte til indgreb mod disse forhold i vore fængsler til gavn for narkomaner og til forhåbentlig hårde indgreb mod forhandlerne.

Må jeg derefter komme med nogle ord om hr. Knud Linds indlæg. Jeg ved ikke, om det var evnerne, der svigtede, eller det var bevidst, det blev gjort, men der blev skabt en ubehagelig fornemmelse gennem hr. Knud Linds indlæg af, at man bare kunne optræde som narkotikaforhandler, blive straffet og derefter få indfødsret. Hr. Knud Lind forsikrer, at det ikke var meningen. Vel, så vil jeg sige, at det altså er evnerne, der svigter, når han forsøger at fremføre en sag heroppefra.

Alligevel vil jeg bede justitsministeren om ganske klart at sige heroppe, at en udlænding, der begår den forbrydelse, det er at handle med narkotika i Danmark, ikke vil kunne erhverve dansk indfødsret. Jeg tror, at det på den baggrund, der er skabt af hr. Knud Lind, er nødvendigt, at det siges heroppefra, for sådan er forholdet jo ikke. Forholdet har jo været det stik modsatte: er man dømt for en narkotikaforbrydelse, mindes jeg ikke – måske i et enkelt tilfælde – at vedkommende har kunnet få støtte fra noget sted i folketinget eller i regeringen. Det bør dog siges heroppefra.

Birgith Mogensen (CD):

Selv om et menneske lever sin tilværelse i et af de betændte kriminelle miljøer, som især findes i vore største byer, er det naturligvis kun et forholdsvis lille antal, som ender som narkomaner, men hvis en person begår en kriminel handling, som bringer vedkommende ind bag tremmerne i en af landets 13 lukkede eller såkaldt åbne fængselsinstitutioner, så er der en mange gange større risiko for, at han eller hun ender som narkoman. Dette fænomen er paradoksalt, og ret betænkt vil lægmanden nok mene, at det i virkeligheden var omvendt.

Problemet er ikke nyt, men det er tiltagende, og der må derfor gøres noget effektivt ved det. Fængslerne er ikke det, de har været – heldigvis, kan vi sige – men vi må konstatere, at visse lempelser i straffesystemet viser sig at fostre ulemper af uhyggeligt format. Derfor må vi tage systemet op til revision. Især inden for det sidste års tid har fængselsfunktionærer fra de fleste fængselsanstalter påpeget, at det er rivravruskende galt med hensyn til narkotika i fængslerne. De friere forhold med hensyn til orlov, besøg og arbejde ude i byen osv. har gjort indsmugling af narkotiske stoffer meget lettere. Ca. 25 pct. af alle straffasonere er narkomaner. De er mere eller mindre jævnt fordelt i alle landets fængsler; det vil sige, at stort set er der et fast marked for afsætning af illegal narkotika inden for alle murene.

Men dette marked vil disse uhyrlige stofforhandlere, som befinder sig mellem de indsatte, ikke nøjes med. De vil tjene endnu flere penge. Det betyder, at straffasonere, som ikke er narkomaner, bliver meget hårdt pres-